

John Sarbach en zijn vrouw Sothaporn Saiphin-Sarbach. „Ik vreesde dat ze alleen leuk deed omdat ik een westerse man ben.” Foto Vincent van den Hoogen

Een Thaise glimlacht altijd

Aantal Nederlands-Thaise huwelijken in tien jaar verdubbeld

Westerse mannen bieden Thaise vrouwen een uitweg uit de armoede. Inmiddels zijn 5.700 Nederlanders met een Thaise getrouwd. Soms strandt de relatie, op geld.

DOOR ENZO VAN STEENBERGEN en FREDERIEK WEEDA

AMSTERDAM. Als je een Thaise vrouw aankijkt, zegt Marcel van Leeuwen, dan glimlacht ze meteen. Kijk je per ongeluk een Nederlandse aan, dan zegt ze: heb ik wat van je aan ofzo? Thaise vrouwen zijn minder ingewikkeld. Behulpzamer, liever. En Van Leeuwen is niet een vrijgezel die via internet een Thais meisje zocht. Hij is een gescheiden IT'er van 47 die zijn vriendin ontmoette op zakenreis in Bangkok. Zij heet Kanchana Phorin en heeft een *bachelors degree*. Sinds dinsdag is ze in Nederland.

Nederland telde vorig jaar zo'n 5.700 Thais-Nederlandse echtparen, bleek deze week uit cijfers van het CBS. Twee keer zoveel als in 2001 (2.800).

De meeste westerse mannen vinden een Thaise vrouw wel via internet. Thaidating.nl, Thaidarling.com, Thaidreamgirl.nl, Thaise-bruid.nl – tientallen websites zijn er die allemaal hetzelfde bieden: een Thaise vrouw die met een westerse man wil trouwen. De meeste sites hebben categorieën: een meisje van 18 tot 28 jaar? Of een dame tussen de 36 en 42 jaar? Als in een showroom worden ze voorgesteld aan bezoekers. Een grote foto, met een altijd lachende vrouw. Zoals Nok, een 24-jarige uit Nong Khai. Ze schrijft: „Ik zoek een warme persoonlijkheid tot 50 jaar die net als ik van muziek houdt.” En als je verder klikt, ineens in het Engels: „I like clean house.” Bij Richard van der Kieft hebben zich in zeven jaar tijd 350 Thaise

vrouwen voorbereid op het inburgeringsexamen dat ze moeten afleggen op de Nederlandse ambassade. Hij woont in Bangkok en leert ze in zes weken Nederlands spreken en lezen. Die cursus kost 570 euro. Het examen zelf kost nog eens 350 euro. Halen ze dat, dan kan hun Nederlandse vriend het papiertje aanvragen dat hun (tijdelijk) toegang geeft tot Nederland. Dat kost nog eens 1.250 euro. De man moet ook minimaal 1.500 euro verdienen om een Thaise bruid naar Nederland te mogen halen.

Het zijn niet alleen ongeschoolde meisjes die een betere toekomst willen in Nederland, vertelt Van der Kieft. Maar dat is wel de meerder-

‘Vroeger was een huwelijk in Nederland ook een economisch model’ John Sarbach, getrouwd met een Thaise

heid. Het zijn ook niet alleen zielige Nederlandse mannen die een Thais meisje zoeken, zegt hij. „Ik heb wel eens iemand opgeleid die met een KLM-piloot ging trouwen.” Maar het is duidelijk, zegt hij, dat de meeste Thaise vrouwen die een buitenlander zoeken, dat doen om aan armoede te ontsnappen.

Brabander John Sarbach (46) is getrouwd met een Thaise die hij in 2008 leerde kennen. „Vriendinnen van mijn vrouw vragen ons via de chat of ik nog leuke *farangs* (witte mannen) voor ze ken. Ze zien een westerse man als een stap naar een beter leven.” Vreemd vindt hij dat niet. „Vroeger was een huwelijk in Nederland ook een economisch model. Ik denk dat mijn oma ook in de portemonnee van mijn opa keek voordat ze trouwden.” Bovendien, zegt hij, behandelen veel Thaise mannen hun vrouw niet goed. „Ze drinken en slaan. Dat doen wij niet.” Toch wilde Sarbach zeker weten dat zijn vriendin hem écht leuk vond

voordat hij haar naar Nederland haalde. „Ik ben niet gisteren geboren. Ik had haar op reis ontmoet in een keurige massagesalon in Bangkok – geen verkapte bordeel hoor. Ik was op slag verliefd. Maar ik vreesde dat ze alleen leuk deed omdat ik een westerse man ben. Dat wilde ik niet.”

Sarbach bleef twee weken langer in Bangkok, waardoor hij haar kon leren kennen. Hij zocht haar op, ze ging mee naar zijn hotel en is niet meer weggegaan. Eenmaal in Nederland, mailde hij haar dat hij door de crisis misschien minder geld ging verdienen en dat hun relatie dan wel zou eindigen. „Ze antwoordde dat ik

naar Bangkok moest komen en dat ze altijd voor mij zou zorgen. Ik smolt.”

Wat is er zo leuk aan die Thaise vrouwen? Ze zetten mannen op een voetstuk, zegt Sarbach. „Zo zijn ze opgevoed. Ze hebben de plicht voor hun man (en hun ouders) te zorgen. Ze blijven maar zeggen hoe leuk je bent. Mannen die daar op bezoek zijn, voelen zich George Clooney.” Maar is het oprecht? „Nee, ze paaien je. Wonen ze eenmaal hier, dan neemt het af. Ik vind het zelf leuker nu mijn vrouw dat niet meer doet. Ze maakt grappen over mijn lichaam, benoemt mijn fouten. Ze is de baas.”

Toch is er een verschil met veel Nederlandse vrouwen: Thaise vrouwen vinden dat ze het huishouden moeten doen. Sarbach: „Ik mag niks in het huishouden doen. Wennen hoor. Ze kookt, maakt schoon. En ze werkt sinds kort ook vier dagen in de week. Er staan wel verwachtingen tegenover: ik moet voor de financiële basis zorgen.”

Ook Marcel van Leeuwen geeft toe dat hij het fijn vindt dat zijn Thaise vriendin zijn kleren strijkt. In elk geval toen ze hier drie maanden op een visum was.

De relaties die fout lopen, zegt John Sarbach, stranden steevast op geld. „Je moet je Thaise vrouw wel serieus nemen. Overleggen over uitgaven en inkomsten. Veel mannen geven haar een *allowance* en gaan zich op termijn ergeren aan de dure aankopen die ze doet. Ze zeggen: ze wil me alleen maar om het geld!”

Hans van Gulik (57) leerde zijn vrouw Tarapat Lawanthean (40) op internet kennen. Dagelijks chatten ze, urenlang. Een jaar later zocht Van Gulik haar op in Thailand. In eerste instantie klikte het helemaal niet. Van Gulik: „Het ging moeizaam. Tijdens de ontmoeting kwamen er twee cobra's de ruimte in glijden. Dat vatte zij op als een slecht voorteken. Dat is belangrijk in Thailand.”

Nadat ze een paar jaar geen contact hadden, stuurde Lawanthean toch een berichtje. Ze kon Van Gulik niet vergeten. En dat was wederzijds. Ze ontmoetten elkaar weer en nu sloeg de vonk over. Samen richtten ze een bedrijfje uit in kleibloemen; niet van echt te onderscheiden bloemen die populair zijn in Thailand. Ze wilden samenwonen in Nederland om het bedrijf uit te bouwen, maar dat ging niet. De Immigratie- en Naturalisatiedienst deed moeilijk. Van Gulik: „We zijn onbeschoft behandeld. Een ambtenaar zei: als je zo nodig een buitenlandse vrouw wil, ga je toch in Thailand wonen? Dat advies hebben we opgevolgd.”

Nu wonen ze in Khlongnueng, het bedrijf loopt goed. Van Gulik ergert zich wel eens aan de clichés over Thaise vrouwen: „Ze staan bekend als onderdanig en zorgzaam. Maar hier heb je net zo goed uitbundige als onderdanige vrouwen. Mijn vrouw doet echt niet het hele huishouden terwijl ik aan het werk ben.”